

steet, hvis vi ogsaa gjorde det med Hensyn til Personer som de her omhandlede, naar man kunde anføre gode Grunde for at gjøre en saadan Afviagelse.

Bable: De Grunde, som den ærede Finantsminister fremførte imod det foreliggende Forslag, træffe ikke saa meget det nærværende Forslag som det, Thinget for et Dørlig siden lod gaae til 2den Behandling. Jeg vil derfor meget bede det ærede Thing at behandle nærværende Forslag paa samme Maade. Hvad den sidste ærede Taler ønsker at opnaae, idet han raader mig til at nævngive de enkelte Personer, Forslaget angaaer, vil jo netop kunne skee ved at lade det gaae til 2den Behandling. De Redactionsforandringer, der kunne være at foretage saavel i Tittelen som i de enkelte Paragrapher, vil der da tillige være Leilighed til at gjøre. Den af den ærede Finantsminister nævnte Omstændighed, at der ikke fra Justitsministerens Side har været gjort gjældende nogen Trang til et saadant Lovforslag, kan jeg ikke lade henstaae uberørt. Det blev under den foregaaende Sags Behandling nævnt, at Ministeriet befinder sig i en Stilling, hvorfra det kan oversee Forholdene. Ja, netop det Ord „oversee“ viser Regjeringens Stilling med Hensyn til saadanne Forhold. Den, der staaer paa et ophøiet Standpunkt, hvorfra han kan oversee det Hele, er nemlig saaledes stillet, at han meget let overseer en heel Deel Smaating. Det er netop Tilfældet her. Der vil efter det Kjendskab, jeg har til Forholdene, ikke fra den ærede Justitsministers Side kunne paaberaabes nogen „Trang“; thi de Personer, denne Lov vil komme til at angaae, ville vistnok ikke gjøre noget Krav til Staten. Men netop derfor er det et stort Spørgsmaal, om ikke deres Stilling er saadan, at den lovgivende Magt eller Regjeringen, som udgjør en Deel af den lovgivende Magt, bør komme dem imøde, og dertil troer jeg, der her er grundet Anledning. Jeg vil imidlertid ikke nævne de paagjældende Personer, da jeg i det Hele taget er imod at nævne Personer, men jeg skal indskrænke mig til at gjøre den ærede Finantsminister opmærksom paa, at der ganske vist er 2 Personer, hvorpaa Lovforslaget vil komme til Anvendelse,

idet der nemlig er Een, paa hvem § 1, og en Anden, paa hvem § 2 vil være anvendelig. Jeg troer, at, naar f. Ex. et Udvalg i denne Sag kunde modtage de Oplysninger, jeg i den Anledning seer mig istand til at meddele, da vilde et saadant Udvalg komme til den Erkjendelse, at der er gyldig Grund til at gaae ind paa Forslaget. Med Hensyn til den Indvending, at denne Lov for at være fuldstændig ogsaa skulde omfatte Fremtiden, da ere netop de extraordninaire Forhold, hvorunder vi have gennemgaaet den sidste Epidemie, Grunden til, at jeg ikke har ladet det udstrækkes til Fremtiden. Jeg mener, at, førend Cholera er bleven hjemme hos os, kan der være ganske særegne Omstændigheder, der tale for at paakjønne de Mænds Virksomhed, der meget have bidraget til at lindre Beboerne denne uventede Gæstes Indfindelse her i Hovedstaden. Det Samme vil ikke saameget være Tilfældet ved en paany indtrædende Epidemie, thi da vil man, hvad der ogsaa har været Tilfældet paa mange andre Steder, være ganske anderledes belavet paa at modtage den, og Enhver veed saa, hvilket Ansvar han paadrager sig og sin Familie ved uden Nødvendighed at udsætte sig for Faren. Jeg vil derfor meget bede det ærede Thing om, at det vil behandle dette lille Forslag paa samme Maade som det foregaaende, ved at lade det gaae til 2den Behandling og derefter nedsette et Udvalg, der kan modtage de nærmere Oplysninger, jeg seer mig istand til at meddele om de 2 Personer, dette Forslag nærmest vil komme til at angaae.

Fsberning: Jeg troer, at der allerede i den Omstændighed, at det ærede Medlem mener at maatte skule de omtalte Enker, ligger et Beviis for, at Lovforslaget ikke er i den Skikkelse, som det burde være. De maae kunne komme frem ved 1ste Behandling, saagodt som ved 2den og ved 3die. Der er ingen Grund, hvorfor de skulle være undseelige; ere de selv undseelige for at komme frem, saa bør vi ikke indlade os paa denne Sag, og, ere de ikke undseelige derfor, og jeg troer ikke, der er nogen Grund dertil, naar de virkelig ere trængende, saa maatte de først have henvendt sig til Regjeringen. Der er, maa man lægge Mærke til, en Forskiel mellem det forrige og